

Jak jsme jeli demýtizovat Bernolákovo

– podrobná cestovní zpráva

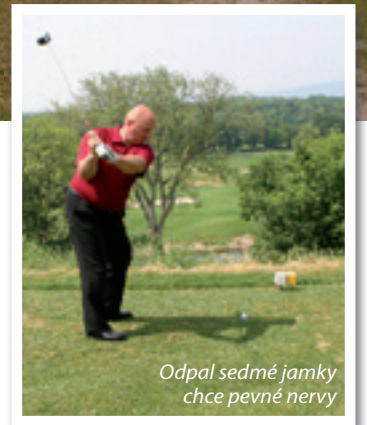
O BERNOLÁKOVU JSME ASI SLYŠELI VŠICHNI: RYCHLE SI ZÍSKALO POVĚST HŘIŠTĚ, KDE SE NEDÁ ZAHRÁT DOBRÝ VÝSLEDEK, KDE JSOU RAFY PO KOLENA A VÝŠ, SPOUSTA ZÁLUDNÝCH CHYTÁKŮ, KDE ZTRATÍTE DVACET MÍČKŮ I ILUZE O TOM, ŽE DOKÁŽETE HRÁT GOLF KDEKOLI. ALE JE TO PRAVDA?

Moto: Na noc zde strávenou nikdy nezapomeneme.

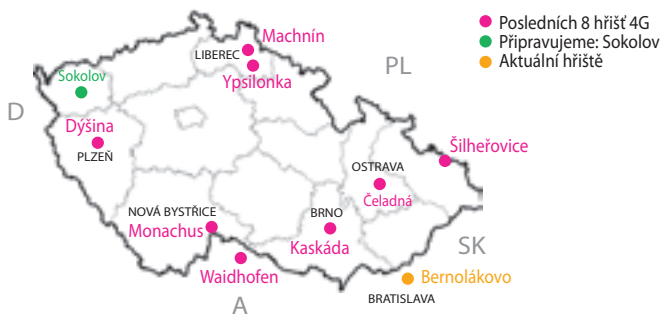
Novomanželé Komínkovi.
(Přečteno na zdi hotelového pokoje v N.)

Krásná sedmnáctka obklopená vodami

Odpal sedmé jamky chce pevné nervy

„Znalost hřiště je k nezaplacení, napoprvé se člověk nesmí zbláznit a tlačít na pary, důležité je přemýšlet a jít po fairwayi. Přidává to tu hodně ran, toho je potřeba využít,“ poradil nám. Koukl jsem do papírů – mně při handicapu 22 přidávalo třináct! Přitom prvních šest jamek je v parku, pohoda, až dál nastává ten horor, o kterém si lidi tak rádi povídají.

Rozhodl jsem se, že to prověřím. Nosil jsem tu výzvu nějakou dobu v sobě, pak jsem sehnal pár kamarádů ochotných přijmout ji se mnou. Byli jsme zvědaví – ta pověst byla výrazná. Já sám jsem se rozhodl, že zkusím zahrát hřiště bez ztráty míčku, že budu hrát hlavou, úklady odhalím a vyhnu se jim. Co si mysleli ostatní, nevím. Průjezd Bratislavou nás mile překvapil, po krásné dálnici jsme míjeli jednu novou budovu za druhou: píšu to, jako by to byla kdovíjaká daleká cizina, faktem ale je, že už jsem tu pár let nebyl.

VAJÍČKA, HOROR A MISTR LASICA

Bernolákovo a jeho hřiště Black River jsou asi dvacet kiláčků na východ, od města co by kamenem... Přivítala nás moderní klubovna vedle starého zámku, na jehož omítkách zanechal výrazné stopy čas. U klubovny jen pár aut. Hlásíme se na recepci, kde zrovna pořádal horu smažených vajíček místní maršál Ján Pečo.

Od něj jsme dostali spoustu informací. V podstatě potvrdil, že je to těžké hřiště, dokonce připustil že bylo záměrně budováno tak, aby bylo nejtěžší v Evropě.

Nádherný čtyřpatrový green třináctky

Komorní prostředí sedmičky před vstupem na „Saharu“

Místní komunita není velká, ale jsou tu i tací, kteří hrají téměř denně. Jistý Daňo Požár dokonce patří (prý) ke třem nejvíc trénujícím lidem na světě, parkové jamky často chodí Mistr Lasica (ptal jsem se, proč Mistr – říkají mu tak, podle Jána Peča je Lasica snad největší slovenskou celebritou). Pak jsme uposlechli Janova varování („je to tam dole dlouhý a vezměte si hodně vody, je tam Sahara“), dali jsme bagy na buginy a vyrazili.

Zámek dominuje prvním šesti jamkám, stále se k němu vracíte. Park silně připomíná Šilheřovice – je krásný, velice pěstěný a udržovaný, jen stromy vymezují fairway dost přísně, moc místa na nepřesnou ránu nenechávají. Ale vcelku pohodička, ztratili jsme jen jeden míček. Vedl jsem evidenci na skóre-kartě – rány a míčky. Hráli jsme ve složení (handicapy) 10, 18, 22 a 45 a bylo zajímavé, jak každý vnímal hřiště jinak.

To další povídání bude hodně podrobné – ne proto, že by naše výkony byly tak zaznamenaníhodné, ale snažím se podrobně popsat, jak jsme procházeli a vnímali ty pověstné jamky, o kterých si vykládají i ti (a možná nejvíc ti), kdo tu nehráli.

4 PATRA A 5 METRŮ PŘEVÝŠENÍ

Na odpališti sedmé jamky stál na velkém pařezu Ján Pečo a těšil se. Odpal je z velké výšky, přes řeku je to ze žlutých 175 metrů, před ní stojí obrovský strom, je hrozně daleko a mužná cesta vede jen přes něj... Velmi impozantní jamka, brutální změna, konec selanky. Tři jsme řeku přestřelili (já tak o metr, ze všech sil), ten čtvrtý zvolil defenzivní taktiku, která se ukázala být rozumnou: první na fairway před řeku, druhá v poklidu přes, další ke greenu.

Green téhle sedmičky byl zakroucený do tvaru ledviny a krásný stejně jako ty, které jsme doposud potkali – naprosto kvalitní, hladký a rychlý. Ale

Jistý Daňo Požár dokonce patří (prý) ke třem nejvíc trénujícím lidem na světě, parkové jamky často chodí Mistr Lasica...

před ním ještě číhalo několik pastiček – kopečky porostlé roughem, hluboký bunker... A to už jsme byli dole, na nepřilíh přehledném spodním patře hřiště, „na Sahaře“, plni očekávání.

Osmička ukázala, jak to tu chodí. V místě dopadu drivů se fairway náhle zužuje a jakoby ztrácí – uhýbá vpravo, v té zatáčce je velký bunker a tři jezírka, kolem rough po..., – no nad kolena. Tady jsme měli přestat hrát na oči a vytáhnout birdie book, jak říkal maršál. Měli jsme, ale nějak nám to nedošlo, šli jsme do toho tvrdošijně čelem, možná až natvrde.

Prudce se mění fairway: za zatáčkou hledíme s úžasem na nepřehlednou změť malých ostrých vln, kopečků a údolíček, tady si architekt vyhrál. Tyhle zvlněné fairwaye nás budou doprovázet až do 15. jamky. Přežíváme to, ale smysl tak úplně nechápeme, je to trochu samoučelné.

Green opět nádherný a poznáváme další ze zdejších pastí: hned vedle něj, snad po metru forgreenu, začíná rough nad kolena, žádná ochranná zóna pro nepřesné střelce. Na tomhle pětiparu hrajeme (v pořadí podle handicapů) 9, 9, 10, a 8 (1) – to 8 (1) znamená osm ran se ztrátou jednoho míčku.

Pak to chvíli jde, hlavní překážkou jsou vsudypřítomné vody. Dvanáctka je nejtěžší jamka, pětipar, cestou je voda několikrát, zvlnění fairwaye dosahuje vrcholu, buginy jedou jako tanky na cvičáku, ale jak si zvykáme, je to i čím dál větší zábava. Green je vyvýšený a zas je chráněn všemi prostředky – bunker, rough na dosah,

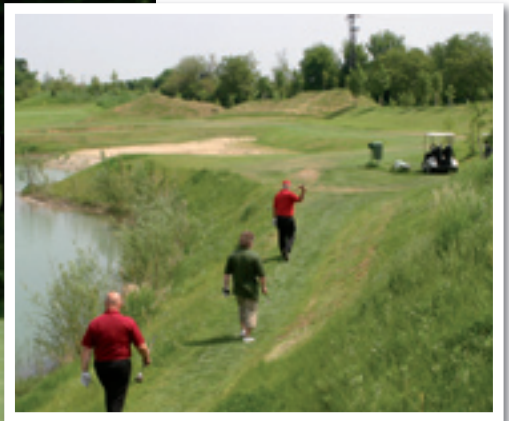

Roughy až po... no nad kolena

Podivuhodné tvary
- pravoúhlý bunker se zařezává
do pravoúhlého greenu patnáctky

Cestu ke greenu
ztěžuje překvapivá
překážka

úzký - jak se sluší na nejtěžší jamku. Skóre 7, 9, 8 (1) a 9 (1). Zatím jsme ztratili sedm míčků (já dva). Třináctka má být jedna z nejlépejších, HCP 15. Ale ne pro nás, kteří do toho nepoučitelně pořád jdeme po hlavě. Vlevo vpravo rough, který nekompromisně žere míčky, na fairwayi napřed čtyři šílené příčné vlny, až na ně vylezete, otevře se pohled na složité tvarovanou druhou část - obě strany klikaté a lemované pro změnu roughem, na pohled velmi pěkné, jen se trefit, zakončené je to superkvalitním malebným čtyřpatrovým greenem. Slyšel jsem, že jsou tu greeny s víc než pětímetrovým převýšením - ale nám se nesmírně líbil - kromě Jirky, který cestou poztrácel tři míčky a škrta.

vlny, za které nevidíte, levá půlka rovná a přehledná. Tady byly potíže až kolem jamky, zato pořádné - se štěstím jsme dva prošli (4, 5) a dva nedohráli... - psychické síly docházely, jedna fakt těžká situace za druhou.

Pak už ale bylo hodně pozdě, museli jsme zkrátit svou pouť, řidič už měl být doma... Kdo by to tušil, šli jsme (s buginami!) už přes šest hodin! Tak jsme „skrečli“ šestnáctku, ale to byla blbost, asi nejhezčí jamka a bez problémů.

S BUGINAMI PŘES 6 HODIN

Na další odpal za námi přijel maršál - pravá půlka fairwaye zas ty příčné

I patnáctka měl být lehký pětipar - HCP 13 -, ale snad pro ty, kteří to znají nebo aspoň vezmou do ruky bird-

ie book, ten jsme vůbec nevytáhli a přes opakované varování maršála bláznili do plných. Tady jaksi chyběla logická dopadová zóna, místo ní voda a za ní se fairway skoro ztratila, pak kus s roughem po straně, pak jezero a na ostrově pravoúhlý bunker (!) a jamka. Znaven jsem dokázal ještě zlepšit svůj čerstvý osobák - 17 (2), tvrdošijně jsem chtěl dohrát všechny.

Pak už ale bylo hodně pozdě, museli jsme zkrátit svou pouť, řidič už měl být doma... Kdo by to tušil, šli jsme (s buginami!) už přes šest hodin! Tak jsme „skrečli“ šestnáctku, ale to byla blbost, asi nejhezčí jamka a bez problémů. Sedmnáctka opět krásná, přes velký ostrov na další malý - jen jsme jeli kolem a jeden z nás to hrál (za par!). Poslední jamky silně zvedaly celkový dojem.

Golfový resort poskytuje hru na dvou znormovaných hřištích

A. BLACK RIVER PAR 73	18 jamek
Délka z bílých odpališť	6483 m
Course Rating	79,5
Slope Rating	155
B. PARK PAR 62	2x 9 jamek
Délka z bílých odpališť	3716 m
Course Rating	61,1
Slope Rating	106

www.golf.sk

Dokonalé greeny
těsně obklopuje rough

Na čtrnácté jamce:
na toto hřiště jen tak nezapomenete

Na osmnáctku se opět dostavil Ján Pečo, zjevně si nás oblíbil. První rána k řece, ta je asi 150 m od odpalu, druhá do řeky (magnetická voda, přitahuje míčky), čtvrtá přes do roughu atd. – no mám tam 10 (2). Pak nám maršál sdělil

velmi vyčuranou variantu, jak to hrát, ale tu neprozradím, je krásná, ale je těžké ji vykoumat.

Celkové skóre nemáme, handicap jsme nezlepšili, skóre míčku je 23 (já 6), to na čtyři lidi docela ujde. Je to těžký, v autě

z nás mluvilo vyčerpání, spíš dušička na doraz než tělo, druhý den mi všichni tři volali a mírnili svoje soudy, dohodli jsme se, že tam někdy opět zajedeme, dokud to máme v paměti. ●

Tak co, dáte si?

Cestou autem zpět

HCP 10: Poprvé je to určitě největší hrůza, course management (česky hra hlavou) je velmi důležitý. Z bílých ještě o kus těžší, úplně jiné hřiště. (Chudák, šel opravdu z bílých.)

HCP 18: skládá se ze tří různých hřišť, výsledek nesmírně obtížný, je to o odvaze, loterie nebo hrát na jistotu. Žádný bezstarostný rozlet. Pětipary z nejtěžších, jež jsem potkal. Okolí greenů je většinou velice nebezpečné, ranaři bez přesnosti nemají šanci.

HCP 22: to jsem já, můj soud je v celém článku. Po otřepání z únavy bych si to hned zopakl.

HCP 45: pro amatéra obzvlášť těžký. Nejet na vozíku, položil bych tam život při chůzi. Nezahořkl jsem, ale je to obtížnější než všude jinde.

Bernolákovo je jako dlouhý horolezecký výstup – výzva, ano, člověk tam nemůže vzlétnout bez rozmyslu (jako trochu my), hřiště si vás pak vychutná víc než vy je. Ale je to hřiště, na které v životě nezapomenou, určitě nesplyne s vjemy z jiných hřišť, kterých s léty pořád přibývá. Něco jako ti novomanželé Komínkovi...